

nie wykazują. Barwienie metodą Kühne-Weigerta nie wykazało komórek grzyba.

Wyraźne podrażnienie układu śród błonkowo-siateczkowego w wątrobie i układzie limfatycznym świadczy o toksycznych właściwościach grzybów. Do narządów wewnętrznych dostały się one drogą naczyń krwionośnych i wywołały tu znaczną eozynofilię oraz podrażnienie układu siateczkowo-śrób błonkowego. W bramie wejścia zarazków powstała ziarnina zapalna (guzy barków). Te zmiany miejscowe, o charakterze niejednocześnie powstającej ziarniny, mają dość typową lokalizację. Przedpiersie i barki u konia są okolicami stale narażonymi na urazy mechaniczne związane z ocieraniem się niedopasowanej uprzęży. Jak wiadomo, miejsca zranione lub choćby otwarte, są w większym stopniu podatne na te inwazje grzybicze. Do wystąpienia takiej inwazji potrzebna jest specjalna predyspozycja danego organizmu, zależąca od wielu czynników. Musiała ona również zaistnieć w naszym przypadku.

Stosowane obecnie powszechnie, we wszystkich prawie chorobach antybiotyki, powodują przy sprawach grzybiczych przesunięcie równowagi w układzie międzydrobnoustrojowym organizmu na rzecz grzybów. Dlatego też w dobie obecnej, przy coraz częściej pojawiających się różnorodnych schorzeniach grzybiczych, należałoby zwrócić uwagę na ostrożne stosowanie antybiotyków.

Piśmiennictwo

- 1) Ainsworth G. C., Austwick P. C. K.: (Przegląd zwierzęcych chorób grzybkowych w Wielkiej Brytanii). Vet. Rec. 67/1955. Streszcz. Med. Wet. 1956, str. 109.
- 2) Balbierz H., Kuprowski M., Sielicka B.: Wyosobnienie zjadliwego szczepu *Candida albicans* w enzoologii norek. Med. Wet. 1958.
- 3) Czarnowski A.: Drożdżycza płuc u norek. Med. Wet. Nr 43, 1956.
- 4) Czerniak W. Z., Gusiew A. A.: Mikroorganizmy mieszkow loszadziej. Wietierinaria Nr 3, 1948.
- 5) Jabłońska S.: Choroby skóry. Warszawa 1955.
- 6) Jungherr E.: Mycotic affections of the bovine reproductive system. Jour. AVMA, styczeń 1935.
- 7) Kuprowski M.: O moniliazie gluszców i enterohepatitis. Med. Wet. Nr 4, 1956.
- 8) Kuprowski M.: Badania histopatologiczne nad zakaźnym zapaleniem jelit ślepych i wątroby indyków. Roczn. Nauk Rol. Tom 67-E-1, 1955.
- 9) Saunders L. Z.: Corn. Vet. 1948. Streszcz. Med. Wet. 1955, str. 53.
- 10) Schellner: Über ein beim Pferde durch Hefezellen verursachte Geschwulst in der Nasenhöhle und deren Nebenhöhlen. Zeitschrift f. Veterinärkunde 1925 H. 4.
- 11) Szymanowski Z., Ber A.: Mikrobiologia szczegółowa. Uppsala 1947.
- 12) Złotnicki B.: Moniliaza. Polski Tyg. Lek. Nr 43, 1956.

И. КОЦ, З. МИХАЛЬСКА

БЛАСТОМИКОЗ МЫШЦ У ЛОШАДИ

Резюме

Авторы описывают случай местного бластомикоза кожи и мышечной ткани у 8-летней лошади. Грибковые изменения были вызваны деятельностью *Candida albicans* и *Gulliermondi*. Они имели вид больших межмышечных шишек, кожных сгущений в подкожной ткани. Они выступали на коже грудной клетки и по обеим сторонам плеч, там, где обычно помещается упряжь. Гистологически шишки состояли из богато клеточной, в разной степени зрелости, воспаленной грануляции со-

державшей незначительные гнойные очарги. Интраэпителиально-сеточная система лимфатических узлов, селезенки и печени подвергалась сильному рандражению. В местных изменениях и тканях внутренних органов выступала значительная эозинофилия. Клетки гриба были обнаружены в грануляции шишек, в сгущениях кожи, в печени селезенке. Они находились преимущественно внутри кровеносных сосудов или их соседстве. Ввиду безрезультатности применяемой терапии лошадь была забракowana.

JERZY KOTZ, ZOFIA MICHALSKA

THE BLASTOMYCOSIS OF MUSCLES IN HORSE.

Summary

The authors describe a case of local blastomycosis of skin and muscle tissue in 8 years old horse. The fungous changes were provoked by the *Candida albicans* and *Candida Guilliermondi*. They presented the shape of great intramuscular knobs and thickening of skin and subcutaneous tissue. They occurred in the skin of the chest and on both sides of the shoulder where the gear is used to rest. Histological knobs consisted of a cell rich inflammatory granulation with different degree of maturity which contained small purulent foci. The intraepithelial reticulum system of lymphatic nodes, of spleen and liver was exposed to a strong exitation. In local changes and in the tissue of interior organs a significant eozynophilia occurred. The fungous cells were discovered in the granulation of knots, the skin thickening, the liver and the spleen. They occurred especially in the interior of blood-vessels or in their vicinity. In view of inefficiency of the therapy used the horse was sorted out.

FRANCISZEK KLEPACZKO

MIECZYSLAW LEWANDOWSKI,

PRZYPADEK PRZEPUKLINY PACHWINOWEJ U LOSZKI

Z Kliniki Chirurgicznej Wydz. Wet. WSR w Lublinie
Kierownik: z-ca prof. dr F. KLEPACZKO

W dniu 28. VI. 1954 r. dostarczono do Kliniki ze Spółdzielni Produkcyjnej w Elizówce siedem 2,5 miesięcznych prosiąt celem wytrzebienia. W czasie oględzin stwierdzono u sześciu knurków przepukliny mosznowe jedno — lub dwustronne, a u loszki — przepuklinę, która miała położenie typowe dla przepuklin mosznowych u knurków. Narządy płciowe zewnętrzne loszki nie wykazywały żadnych cech obojactwa. Przepuklina wielkości dużego jabłka uwypuklała się poniżej sromu po stronie lewej przedłużając się ku przodowi między udami i zwięzając się stopniowo, kończyła się przy wrotach przepuklinowych. Kształt wrót, ich położenie i wielkość były przy badaniu dotykiem przez skórę takie, jakie ma zewnętrzny pierścień pachwinowy samców. Zawartość przepukliny jak to zdawało się przy omacywaniu mogła składać się z pętli jelitowych, nie stwierdzono natomiast dotykiem obec-

ności tworów zbliżonych budową i zbitością do jądra. Według przeprowadzonego wywiadu loszka miała przepuklinę od urodzenia. W prawej pachwinie nie stwierdzono żadnych odchyłeń od normy.

Po dożylnym wprowadzeniu roztworu wodnika chlorału przystąpiono do chirurgicznego usunięcia przepukliny. Po ułożeniu grzbietowym zwierzęcia przecięto skórę na powłokach brzusznych w lewej pachwinie, a następnie odsunięto na tępo tkanę łączną podskórną odsłaniając w ten sposób wąską część worka przepuklinowego. Worek w tej okolicy był otoczony miękką, nieprzezroczystą, białawą błoną podobną do powięzi, która u samców otacza wyrostek pochwowy i jest u nich przedłużeniem osłonki kurczliwej, oddzielającej się stosunkowo łatwo od wyrostka pochwowego. Po przerwaniu powięzi uwidoczniła się przezroczysta ściana worka przepuklinowego podobna do osłonki pochowej wspólnej samców. Przez ścianę worka można było łatwo stwierdzić dotykiem obecność pętli jelitowych.

Niemal cały worek przepuklinowy z wyjątkiem jego tylnej części udało się oddzielić stosunkowo łatwo od otaczającej go powięzi. W tylnej części worka występowało łącznotkankowe więzadło łączące koniec worka ze skórą krocza leżącą tuż poniżej sromu. Więzadło to przypominało obudowę i rozmieszczeniem więzadło moszny u samców lecz wykazywało nieco słabszy rozwój.

Wyosobniony worek przepuklinowy opróżniono z pętli jelitowych przesuwając je palcami kciukiem i wskazującym w kierunku jamy brzusznej, stwierdzając jednocześnie dotykiem w części grzbietowej worka obecność cienkiego powrózka złączonego ze ścianą worka. Powrózek ten ciągnął się od bramy przepuklinowej do miejsca, w którym koniec worka łączył się ze skórą wyżej opisanym więzadłem.

Po odprowadzeniu jelit stały się łatwiej wyczuwalne dotykiem wrota przepuklinowe, co pozwoliło na dokładniejsze ustalenie ich kształtu i położenia. Miały one formę szpary ciągnącej się skośnie do płaszczyzny pośrodkowej ciała, między linią białą a więzadłem Pouparta, i przebijającej mięsień skośny brzucha zewnętrzny.

Przez wrota przepuklinowe dały się wyczuć palcami pozostałe głębsze warstwy ściany jamy brzusznej, podobnie jak w pachwinie samców wyczuwa się przez pierścień pachwinowy zewnętrzny mięsień skośny brzucha wewnętrzny. Worek przepuklinowy opisywanej przepukliny u loszki wchodził między mięśnie kierując się skośnie, grzbietowo i nieco bocznie. Końcem palca wprowadzonego przez wrota przepukliny można było wyczuć krawędź drugiej szpary leżącej bardziej grzbietowo-bocznie i prowadzącej do jamy brzusznej. Po odprowadzeniu zawartości przepukliny do jamy brzusznej pod-

wiązano worek przepuklinowy tuż przy wrotach, a następnie obcięto. Kikut worka wszyto w brzegi wrót, a skórę zaszyto szwem ciągłym.

Przy oglądaniu wewnętrznej powierzchni odciętego worka przepuklinowego stwierdzono, że powrózkowaty twór ciągnący się po jego grzbietowej ścianie był podłużnym łącznotkankowym więzadłem połączonym ze ścianą worka za pomocą bardzo krótkiej kreski. Ściana worka przepuklinowego była gładka i nie była pokryta ani od zewnątrz ani od wewnątrz rozrostami łącznotkankowymi, a więc nie miała śladów przebytých stanów zapalnych.

Przypuszczać należy, że opisany przypadek dotyczył wydostania się u loszki jelit do rozwiniętego dobrze wyrostka pochwowego przez wykształcony kanał pachwinowy, a powrózkowate więzadło ciągnące się wzdłuż worka przepuklinowego było prawdopodobnie częścią nadmiernie wydłużonego więzadła obłego macicy. Więzadło to jest jak wiadomo odpowiednikiem więzadła pachwinowego samców zwanego też więzadłem ogona najądrza.

Położenie i ukształtowanie wrót przepuklinowych opisywanej przepukliny wyklucza możliwość pomyłkowego opisanie przepukliny udowej jako przepukliny pachwinowej.

Opis przypadku nie daje pełni obrazu rozwoju narządów płciowych loszki, gdyż badanie ich przeprowadzono tylko w granicach możliwości jakie stwarza przedstawiony w niniejszych rozważaniach zabieg operacyjny.

W dostępnej literaturze nie spotkano opisu podobnych przypadków. Wydaje się jednak, że nie są one u świń rzadkością, choćby ze względu na częstość występowania u tych zwierząt różnych nieprawidłowości w rozwoju narządów płciowych.

W ostatnich latach nie notowano w naszej klinice przypadków przepukliny pachwinowej u loszek. Również z innych klinik i lecznic weterynaryjnych nie spotykaliśmy odpowiednich doniesień.

KAZIMIERA WERDA

PRÓBA LECZENIA WYPRYSKÓW U PSÓW PENICYLINĄ Z KRWIĄ WŁASNĄ ZWIERZĘCIA

Z Kliniki Chorób Wewnętrznych Wydziału Wet. W. S. R.
w Lublinie

Kierownik: Prof. dr ZDZISŁAW FINIK

Wyprysk zdarza się u zwierząt stosunkowo często, zwłaszcza u psów w następstwie działania rozmaitych bodźców. Skłonność do wyprysków może się dziedziczyć, może również powstać na tle nadwrażliwości ustroju na czynniki zewnętrzne lub wewnętrzne.

Do czynników zewnętrznych, które zdają się odgrywać zasadniczą i najistotniejszą rolę należą m.i. zaniedbania pielęgnacji skóry. Brud